

ლიცეოს სურული საშურო

საშურის მუნიციპალიტეტის ბაზეთი „საშურის მოამბის“ ღამათაბა
№9, 25 ოქტომბერი, ორშაბათი, 2021 წელი

 ერთი ლექსი

ემანვილკაცობისკენ ახლადფეხადგმულ შვილს

"საულვაშებე გაუჩნდებათ დინდლი და მალე,
საიალადოდ გაიწევენ, როგორც სარები..."
ზურაბ კუხიანიძე

საიალადო სურვილებს მალაკ
და დვინობისთვე გედვრება მაჭრად...
ახლა ვისსენებ პატარა წალამს, -
შენს სადდებობოდ, პაპამ რომ აჭრა.
ის ლერწმის დერო ვაზია უკვე -
გადანდნული მწიფე მტევენებით,
იმ უცხო სურნელს საკმეველს უკმევეს,
შენ რომ ჯიუტად აედევნები!..
დვინობისთვეა... დგას თავმომწონედ
და დედამინის ივსება ვარცლი,
ქარით აწენილ ქარვის კონოლებს
მზეს, წვიმას, სველი თითებით ვარცხნის...
ბევრის მომსწრე და მრავლის მნახველი,
მაჭარს სისხლივით წამოახველებს, -
ბერიკაცივით დგას საწნახელი
და შემოდგომა ისევე ახელებს...
მზეჩამდგარ მტევენებს ბანივით ბეკნი,
ჩურჩულთ გლოცავს აჩრდილი პაპის,
შენთვის შექმნილი, ადამის ნეკნით,
ვიდაც ვარდისფერ მირაჟებს ჩხაპნის...
საულვაშებე გიდიმის დინდლი,
ჯერ შეუცნობელს გკარნახობს ალდო,
ანყვეტილ წვივებს სწორებთან იდლი,
ნაკარდი გიხმობს, საიალადო!..
ვიდრე წვეთ-წვეთად ივსება საწდე,
გამითერთდება თოვლით კანწნი,
უფალს ვედრებას ბეცამდე ვანვდენ, -
შენზე ღოცვით და სულის კანკანით...
სამყაროს ხსენი გასვი კერტებით
და ცალუდელამ გზარდე, ჩაუქად,
მანამდე, მე არ დაგიბერდები,
მზეს ერთი სხივიც თუ არ ჩაუქრას!..

მკირე პრიზა

მაიელა ხაჩიკაშვილი

„დარჩი სახლში!“

... და ის დარჩა შინ, რადგან კანონმორჩილია... ეშინია, სხვებს პრობლემა არ შეუქმნას...

ზის ერთოთახიან მყუდრო ბინაში, მისმა კეთილისმყოფელმა, ამ სახლის დიასახლისმა რომ დაუტოვა დედაქალაქში და, ის მარტოხელა ქალბატონი რომ არა, რა უნდა ექნა?

როცა ახალბედა ასპირანტი, უნივერსიტეტს სხვა ღვანლმოსილ პროფესორებთან ერთად, „ჩარეცხეს“, იძულებული გახდა, მშობლიურ სოფელში

დაბრუნებულიყო. ხანშიშესულმა მშობლებმა გულში ჩაიკრეს მონატრებული ქალიშვილი, რომელსაც თავისი დისერტაციის გარდა, არავინ და არაფერი ახსოვდა...

ბიბლიოთეკაში დაიწყო მუშაობა. ეგონა, იქ შეძლებდა დისერტაციის დასრულებას თემაზე – „სიცოცხლის არსის საკითხი ჰაგიოგრაფიასა და ვაჟა ფშაველასთან“, მაგრამ იმდენი საქმე დახვდა, ვერც კი წარმოიდგენდა. ეგონა, ახალ სიტყვას იტყოდა ფილოლოგიურ მეცნიერებაში. ჰაგიოგრაფიიდან „გრიგოლ ხანძთელი“ თითქმის დამთავრებული ჰქონდა, ვაჟას სამყაროს უკეთ გასაცნობად კი ჩარგალში რამდენჯერმე ჩავიდა, სადაც მისი თანაკურსელის – ავთანდილის ოჯახიც მოინახულა... თბილად ახსოვდა მათთან სტუმრობა...

ფიქრებით ისევ თემას მიუბრუნდა. დასკვნა თითქმის მზად იყო: ადამიანის ცხოვრების აზრი უფალთან მიახლოების სურვილია. ღმერთმა ადამიანი ხომ ხატად თავისად შექმნა.

... იმხანად ხელისუფლებამ სოფლებში ბიბლიოთეკები გააუქმა და ერთადერთი ნათელი სივრცე წაართვა ახალგაზრდებს, რომლებიც ერთმანეთის მიყოლებით გაილაღენ სოფლიდან. ბიბლიოთეკის ათასობით წიგნის პატრონობაც თავადვე იკისრა.

ისევ სამსახურის ძებნა დაიწყო და მისთვის მოულოდნელად, თავისივე რაიონში, სკოლაში დაიწყო მუშაობა. ეს ის პერიოდი, როცა მასწავლებლებს ხმის ამოდების უფლება არ აქვთ... დღიურში ჩანაწერი გაახსენდა და კარადიდან სხვა ფურცლებთან ერთად ისიც გადმოიღო, კითხვა დაიწყო. პირველი, რაც თვალში მოხვდა, 2011 წლის 5 იანვრის ჩანაწერია, როცა სკოლიდან გამოუშვეს:

„პირველკლასელები კომპიუტერს შემოხვევიან, შფოთავენ, ხმაურობენ, სერტიფიცირებული მასწავლებელი კი შენიშვნასაც ვერ ბედავს. იცის, კედელში დამონტაჟებული „თვალი“ გასცემს. ძალიან შეწუხებულია, რადგან წიგნის კარადიდან დიდი ხანია გამქრალია იაკობის „დედაენა“, საკლასო ოთახის ფანჯრის რაფაზე დადგმულ ქოთანში ია-იები ჩამჭკნარა... და, მაინც, მან გაბედა და ბიჭს ყური აუწია (თავი რომ გაუშვა კლასში და ამის გამო თანაკლასელი გოგონა გულნასული დაეცა)... ვინ აპატიებდა?! სკოლის სამეთვალყურეო საბჭოს შვიდი წევრიდან ვერავინ გაბედა კოლეგის დაცვა.“ აქაც ხელი მოეცარა... და პირველად, ამ პანდემიის დროს, ჩაფიქრდა თავის ცხოვრებაზე, სიცოცხლის არსზე, ქალის უპირველეს მოვალეობაზე – დედობრივ სანყისზე. დღემდე უკვირს, რატომ უთხრა უარი პატიოსან, გონიერ და გამორჩეულ ავთანდილს ცოლობაზე, როცა თავად იყო მასზე შეყვარებული. ბევრჯერ გახსენებია მისი სევდით სავსე, ლურჯად დაბინდული თვალები, მაგრამ რაღა დროს?!

ისევ დღიურს მიუბრუნდა და კითხვა დაიწყო: „დიდი ხანია, დავრწმუნდი, რომ ჩვენი ყოველი ქმედება, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ცხოვრების გზა უნდა აირჩიო ან აუცილებელი გადაწყვეტილება მიიღო, ემორჩილება არამინიერ ძალას, რომელიც გიბიძგებს (არა, არ გაიძულებს) გადადგა ნაბიჯი, ანუ შინაგანი „მე“ არ ეწინააღმდეგება ამ ძალას, მაგრამ ამ შემთხვევაში, ეს არ იქნებოდა ღვთაებრივი ძალა, თორემ, რატომ უნდა შეეშალა

ხელი ახალგაზრდების ბედნიერებისათვის? პასუხი არ აქვს...

... იმ დღეს ვივალდის „ნელინადის დროს“ რომ უსმენდა, თავისი ბედნიერი სტუდენტობა დაუდგა თვალწინ: ექსკურსიები, ექსპედიციები, ალპინიადები, ძეგლების აღდგენა, სპექტაკლები, ფილმები, ლიტერატურული საღამოები. სად არიან ახლა ის ნიჭიერი ახალგაზრდები, სად გაიფანტნენ? სადაა ავთანდილი, ნეტავ, ვახსოვარ? ამბობენ, არ დაქორწინებულა... აფსუსს, რამდენ გოგოს უყვარდა!..

უცებ წამოდგა და დიდი ხნის წინ მიტოვებულ ჩარჩოზე გადაჭიმულ ტილოს მიუბრუნდა... საყვარელი ნითელი კაბა გაახსენდა, პირველ პაემანზე რომ ეცვა... ავთანდილის სილუეტიც აილანდა მის წინ და იდეაც გაჩნდა.

დიდხანს თავაულებლად ხატავდა. მთაწმინდის ფონზე იდგა შეყვარებული ქალ-ვაჟი, რომლებიც მზის სხივებში გაბლანდულიყვნენ... „პირველი პაემანი“ დაარქვა ნახატს... მოეწონა, მოყვარული მხატვრისთვის კარგი ნამუშევარი იყო. მერე ტელევიზორი ჩართო. ყველა ინფორმაციას გულისყურით უსმენდა.

„დარჩი სახლში“ გასდევს ყველა გადაცემას. ჟურნალისტი კვლავ განაგრძობს: „დღეს და ხვალ მსუბუქი ავტომობილის მძღოლებს უფლება აქვთ, მოინახულონ დედაქალაქსა და რაიონებში კარანტინში მყოფი ახლობლები!“

იქნებ, მეც მოვახერხო სოფელში წასვლა, მაგრამ როგორ? – გაიფიქრა. კარზე კაკუნი გაისმა. გაიყურსა.

- თინა! – ვილაც ეძახდა. ნაცნობი ხმა იყო, ძალიან ნაცნობი.
- თინა! – უფრო ხმამაღლა დაიძახეს.
- კარი გამოაღო.
- ავთანდილ, შენ?! – გაკვირვება ვერ დამალა თინამ.
- როგორ ხარ?! შენი და შენი მშობლების დარდი მქონდა, თინა... მოსულს პირბადე ეკეთა, თორემ ქალი უთუოდ დაინახავდა ვაჟის სიხარულით გაბრწყინებულ სახეს.

ჯარიმა

სალამოს ცხრა საათია. უკაცრიელია ქალაქის ქუჩები. შემადრწუნებელი სიჩუმეა ირგვლივ. ფოთლების შრიალიც კი არ ისმის. ცა ისეა ჩამუქებული, როგორც ადამიანის გულში ჩაბუდებული სევდა... სახლებიდან გამონაშუქი თუ ქუჩებში ანთებული ნათურებიც კი უღიმღამოდ ბუჭტავს.

სალამოს ცხრიდან დილის ექვს საათამდე გარეთ ნუ გახვალთო, – კატეგორიულად აფრთხილებენ მოსახლეობას.

მეზობელი სახლიდან ახალგაზრდა კაცი გამოვიდა, ქურდულად მიმოიხედა ირგვლივ და გზა განაგრძო.

– ნეტავ, სად მიდის? ახლა გასვლა შეიძლება? კომენდანტის საათია, უთუოდ დააჯარიმებენ... კაცი აჩქარებული მიაბიჯებს. გულისცემა გაუხშირდა.

- ვერავინ გავაგზავნე აფთიაქში, კიდევ კარგი, მოვიკითხე დეიდა უწინა. – ფიქრობს თავისთვის.
- მანქანა ნელი სვლით მიუახლოვდა.
- თქვენი საბუთები, ახალგაზრდავ.
- ახლავე, – დაბნეულმა პირადობის მოწმობა გაუნოდა პატრულს.
- საით მიიჩქარით, მოქალაქე ალექსანდრე?
- აფთიაქში, მეზობელს სასიცოცხლოდ აუცილებელი ნამალი უნდა მივუტანო, თორემ დილაზე ვერ გაატანს.
- იცით, ჯარიმა რამდენია?
- რა თქმა უნდა, ვიცი, არც თუ ცოტა. მაგრამ რა მექნა? მიმხედავი არავინ ჰყავს.
- მერე და, სად იყავით აქამდე?
- რამდენიმე მეგობარმა ცოტაოდენი თანხა შევკრიბეთ და გაჭირვებულ ოჯახებს მივუტანეთ სურსათი... ამიტომ გვიან მოვიკითხე ავადმყოფი...
- სხვა დროს აღარ გაპატიებთ!
- დიდი მადლობა!
- ჯარიმას შენმა გულმონყალებამ გადაგარჩინა... ახლა კი სასწრაფოდ ჩაჯექი მანქანაში.

მანქანა უცებ მოწყდა ადგილს და უახლოეს აფთიაქთან გაჩერდა...

პოეზია

ფუფუნა
ცენგირაშვილი-ქერიციშვილი

***

თუ შენი სტუმრობა არა სურთ,
ნუ იწყენ, სჩვევიათ ათასებს.
დღეს გველაძეების ჟამია დამდგარი,
უხსნიან გულსა და უღებენ დარბაზებს...
გული არ იტკინო, მაინც ვერ ხვდებიან,
კიდევ დაინახონ, ფეხებზე ჰკიდიათ,
ვიღაცა მოვა და ვიღაცა გინამლებს,
პატარა არ არის, ქვეყანა დიდია!

***

კაცუნებს სიმდიდრე
რად უნდათ?!
მზეს ვერ იყიდებიან,
ვერც მთვარეს,
მინაზე ცხოვრება გართულდა!
კაცები ვერ ცნობენ ერთმანეთს!..
აჩუქონ სიცოცხლე
ავადმყოფ პატარებს,
ერთმანეთს ლანძღავენ,
დროს რაში კარგავენ?!
რად უნდათ კაცუნებს
დასტები ფულების!
გლახაკთ უწყალობონ,
გაუთბონ გულები...

***

გრძნობამ სული თუ არ შეძრა
და გული ვერ ატორტმანა,
თუკი არ მოეფერები
მწვანედ მოლალანე ყანას,
მთებს, ზეცისაკენ აწვდილებს,
სალ კლდეებს და ტყეს, შრიალას,
ადგილის დედას, წყაროს წყალს,
ცას ფირუზს, ღრუბლებს, რიალას,
თუ წამლად ვერ ეფინები
მინის გადახსნილ იარას...
მაშინ ფიტული ყოფილხარ,
ადამიანი კი, არა!..

***

მე ვარ საყდარი,
უნმინდური ფეხს ვერ იკიდებს, –
ლოცვად კვლავ ვდგები,
სინმინდე რომ გადამირჩინე,
უფალო ჩემო!!!

***

მარუქეთ ფრთები,
მარუქეთ ლხენა,
ტკივილებს
ქარებს გავატან, ზენას...
ავიწყვითავ და, გადარეული,
ცეცხლისმფრქვეველებს,
ავუშვებ რაშებს...
ზღაპრულ ფასკუნჯის
ფრთების ტყლაშუნით
გავინავარდებ,
დავსერავ ზეცას,
გაიოცებენ, გაუკვირდებათ
ეს სილალე, ეს თავაშვება...
მარუქეთ ფრთები,
რომ გამოვკეტო
ბოთლში ჯინები.

***

თენდება,
სინათლე გამოკრთა სარკმელში,
ხეები მიყურდნენ,
ახალ დღეს ელიან.
რძისფერი ზენარი
მოირგო გარემომ,
ჩიტები ხვდებიან
დილის მისტერიას...
ზეცამ დაიფინა
მკერდზე მზის სხივები,
სიცოცხლის ზეიმი
კვლავ მშვენიერია!

***

ლაბა ხარივით შევისუნთქავ
ამ მინის სურნელს
და დაღლილ ქედზე
სიყვარულის სანთელს ავანთებ,
დედულ-მამულ,
შენს სამოთხეს
ვერვის დავუთმოვ,
შევაზანზარებ, თუ დაგჭირდა,
ლოცვით მაღალ მთებს.
საუკუნეთა ქარტახილში
რამდენს გაუძელ,
ლალატმა ბევრჯერ
გრიგალივით გადაგარა...
შენი წარსულით
ტკივილამდე მემამაყები
და ჩემს ძარღვებში
ცრემლად დულხარ,
სისხლად კი არა!
ჩავიმუხლები,
მე შენს კალთას ვეამბორები,
გულის სითბოთი მოგიშუშებ
ყველა იარას!

უფალო!

შენდობის ნიჭი შემარჩინე,
მოყვრის სათანადოდ დაფასება...
მომმადლე სიცოცხლით ტკობის ნიჭი,
მასწავლე სიკვდილის დამარცხება...
ის ტრადიციები გამაყოლე,
რაც ჩემს მამა-პაპას უზიდია,
ქვეყანა როგორი პატარაა,
გული კაცისა კი რა დიდია!..
საწუთროს ტკივილი მათმენინე,
ლხინი რა გაუსაძლისია!..
მომმადლე ნიჭი შენდობისა,
წარსულით, ოქროს საწმისიანს!

მამულო

ფიქრით მივყვები ხეთა ხეივანს,
და თუ სიცოცხლე აქ მიხარია,
თუ ვერსად ვერ ვძლებ, ვერ შეგეღევი, –
მამულო, მხოლოდ შენი ბრალია...
თავთუხისფერი დაედო მინდვრებს,
ალაგ სიმინდის მწვანე ჯარია –
აქ ტყის შრიალი, ველების სუნთქვა,
წყაროს ჩუხჩუხი რომ მიხარია,
მინის სურნელი, ასე რომ მათრობს, –
მამულო ჩემო, შენი ბრალია!!!

ლიტერატურული ხაზი

ლალი ვაშიძე

დღის ნატვრა

მერე რა, თუკი დავსველდი, მზეზე ჩირივით გავშრები, ნეტავი, ამ ჩემს სამშობლოს, არ უკვდებოდნენ ბავშვები! მერე რა, თუკი დავეცი, ან ვინ მომკვდარა დაცემით? ნეტავი, ამ ჩემს სამშობლოს არ უკვდებოდნენ კაცები!.. ლალი ჭიკჭიკით ფრინავდნენ, მერცხლები ფრთებგაშლილები, ნეტავი, ამ ჩემს სამშობლოს, არ ლალატობდნენ შვილები!..

დიდგორი

ეს მინდორი განა მარტო მინდორია, – დიდგორია, საოცნებო დიდგორია. როგორც თევზი თავს ვერ აღწევს ფაცერიდან, აქ „ძღვევაი საკვირველი“ დანერვილა. აქ გიორგი, თეთრი ცხენით მოფრენილა და ურიცხვი მტერი ველზე მოფენილა... მთის არწივებს დაუკოდავთ ყორნები და, გამარჯვებას აღარ დაუყოვნებია. მომდგარან და მტრის თავები უნაყიათ, ხმაღს, დაღვარჭნილს თვით ქარქაში უარყვია!.. მეფეთ-მეფეს ჩაუხერგავს შუკები და მზე წვეთავდა, თურმე, ქართველთ შუბებიდან... ვერ გაიგეს – რა ცხადია, რა მითია, კაცია თუ ღვთაებრივი დავითია!.. აქ ფარ-შუბი, ხმაღ-ხანჯალი გვიღესია, აქ ქართველთა გვერდით მდგარა თვით მესია!.. ეს მინდორი განა მარტო მინდორია, – დიდგორია, საკვირველი დიდგორია...

წყეულიმც იყოს

სირცხვილით იწვის მიწა გარნისის და მსურს, ხსოვნადან ის დღე ავცელო, ხარ მოლალატიე სამარადისოდ, დანყველილი ხარ ჩემგან, მხარგრძელო!.. ეს, ღმერთმა ნუ ქნას, ვიტყვი მესადე, არწივი დარჩეს ყორანს ვალში რომ, დანყველილი ხარ ჩემგან, იასე, დანყველილი ხარ, ყორღანაშვილო!.. გერჩიოს ჭამო მწარე იელი, გერჩიოს სულაც გიჟის ხალათი, ბედნიერია ძეხორციელი, ვინაც არ იცის ძმების ღალატი!..

ჩემი ლოცვა

ვლოცავ საქართველოს, ჩემს კუთხეს და სოფელს, ვლოცავ ჩემს ქართველებს, გიჟს და ჭკუათმყოფელს; ვლოცავ მოკეთებებს, მომტერეთაც ვერ ვთმობ, ჩემი საქართველო გამიბრწყინე, ღმერთო!..

ჩემი კახეთი

თოვლიანი ცივგომბორი, ასაფრენი ალავერდი, აქ სიღნაღი, იქით წნორი, ქეთევანის წმინდა მკერდი... თელავი და წინანდალი, იყალთო და გრემ-ქალაქი, ის ინგილო, ცელქი ქალი, აქ ერეკლეს სული დაქრის... აქ მგლის ლეკვებს გახედნიან, ჩანს შუამთის შესახედი, ეს ილიას კახეთია და ჩემია ეს კახეთი!..

დებიუსი

18 წლის საშურელი ლიზა ნეფარიძე თბილისის სახელმწიფო სასწავლებლის ეკონომიკის ფაკულტეტის პირველი კურსის სტუდენტია. წიგნების კითხვა ყველაფერზე მეტად უყვარს. ემოციების, ნაფიქრისა და განცდილის ღიად გამოხატვას ჩანახატებში გადმოცემას ამჯობინებს.

მე და ლამე

...და ახლა, სწორედ ახლა, როდესაც მთელ მსოფლიოს ძინავს და ტკბილ სიზმრებს ხედავს, მე, ლამის გუშაგი ვფხიზლობ და ყურს ვუგდებ სიჩუმეს, რომლის ტკივილი, კვნესა, გოდება მხოლოდ მე მესმის, მხოლოდ ჩემს სულს ეხმიანება... სიბნელეს ვაყურადებ და ვხვდები, რომ მთელი ჩემი არსება შავი ფერითაა შემოსილი, რომელიც იძულებულს მხდის, სამყაროც ასეთ ფერებში დავინახო...

უკვე დიდი დრო გავიდა მას შემდეგ, რაც ვარდისფერი სათვალე მოულოდნელად დავკარგე... სწორედ მაშინ გავაცნობიერე პირველად, რომ მე სხვებს არ ვგავარ, მე – მე ვარ, რომლის ფიქრები დღისითაც ლამისკენა მიპყრობილი... ადამიანი, რომელიც ელოდება ლამეს, რომ იყოს რეალური, უბრალოდ, „თინეიჯერი“ ბიჭი, რომლის განცდებზეც ლამემ ითამაშა... ჩემს სულს ჩასწვდა ძალიან ღრმად, შეეხო კიდევ. ლამე ჩემი ერთადერთი მეგობარი გახდა. ყველაზე რთულ დროს ჩემს გვერდით იყო, არის და ვიმედოვნებ, იქნება იქამდე, სანამ სუნთქვა შემეძლება...

ლამე არ გაქცეულა, როგორც ეს ადამიანებს სჩვევიათ ხოლმე, უსმენდა ახალგაზრდას ფერმკრთალი სახითა და ჩამქრალი თვალებით. მხოლოდ ლამემ იცოდა, რომ ეს ზღვისფერი თვალები აღარასოდეს იკაშკაშებდნენ, რომ შეიძლებოდა ისინი სრულიად მოულოდნელად დაეკარგა, რომლებმაც ერთ დროს მოხიბლა და მასში ჩაძირა.

ამბობენ, თვალები ადამიანის სულის სარკეაო... განა შესაძლებელია, ლამეს საკუთარი ანარეკლი დაენახა ჩემს თვალებში? მე, ლამის გუშაგი, რომელმაც ამაოების ბაზარში საკუთარი დახლი ვერ ვიპოვე, – დავიკარგე!.. გზააბნეულმა, ფიქრებაშლილმა ლამეს შევაფარე თავი... ლამით გავიგე ყველაფერი და მივხვდი, რომ ნუხილი ნუხილად რჩება, მაშინაც კი, თუ გათენების იმედი გაქვს... დღე ყველაზე ყალბი რამ არის მათ შორის, რაც მინახავს... დღე გვაიძულებს გავიღიმოთ, შინაგანი მე საგულდაგულოდ გამოვკვეთოთ და სოციუმს მოვერგოთ მაქსიმალურად... დღეს – ისევე როგორც სიცოცხლეს, არ მოაქვს სიახლე და არც სიკვდილია ახალი ამ საწუთროში... ძალაგამოცლილი, გულგატეხილი და სისხლის ცრემლებით ნატირები მივდივარ ქარაფზე, რომლის დასასრულიც ისევე ახლოსაა, როგორც ჩემი ცხოვრების... უკანასკნელ ნაბიჯებს ვდგამ ეკლიან ბილიკზე და ვიცი, სიბნელეც ჩემთან ერთად დასრულდება...

და, როგორც იქნა, მივალწიე დანიშნულების წერტილს... ღრმად ვსუნთქავ... არაფერზე ვფიქრობ... ერთი ნაბიჯიც და ყველაფერი დასრულდება... მაგრამ რაღაც, ამოუცნობი ძალა, უხილავი ხელი მაყოვნებს... ყურში ჩამესმის ხმა, რომელიც ყველაზე მეტად მიყვარს – დედის ხმა, რომელიც ჯერ გაურკვეველად, შემდეგ კი მკაფიოდ მეუბნება, რომ... სიცოცხლე სწორედ მაშინ იწყება, როცა სიკვდილის გარდაუვალობას გავიაზრებ!..

ადგილზე გაშეშებული შემლილივით დავეძებ დედას, რომლის ხმაც ჯერ კიდევ ჩამესმის...

ერთი წამი იყო ის, გარდამტეხი მომენტი ჩემსა და სიკვდილს შორს... ერთი წამი, რომელმაც ყველაფერი შეცვალა... წამი, როცა გავიაზრე, რომ საყვარელი ადამიანების მიტოვება უპატიებელი ცოდვაა, რომე მე მხოლოდ ლამის გუშაგი არ ვარ...